

เหตุการณ์ในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบแปด (รวบรวมโดยสำนักข่าวคันทันโต)

วันที่ 9 มีนาคม... หลุยส์ วิตตอง บริษัทเครื่องแต่งกายจากฝรั่งเศส บุกตลาดญี่ปุ่น เปิดสาขาที่ห้างสรรพสินค้าทาคาชิมาย่าและเซบุ วางแผน จะเปิดร้านของตัวเองโดยตรงครั้งแรกที่ย่านกินซ่าในอีกสามปีข้างหน้า

วันที่ 6 เมษายน... อาคารชั้นไชน่ 60 เปิดทำการที่อึเคะบุคุโระใน ฐานะอาคารสูงที่สุดในเอเชียและลิฟต์เร็วที่สุดในโลกในสมัยนั้น ตั้งแต่ชั้น หกถึงหกสิบใช้กระจกหน้าต่างถึงสามพันหนึ่งร้อยเก้าสิบแผ่น หนึ่งแผ่นราคา สูงลิบถึงหนึ่งล้านห้าแสนเยน

วันที่ 12 สิงหาคม... คณะรัฐบาลภายใต้การนำโดยนายกรัฐมนตรีฟูกุคะ ลงนามสนธิสัญญาเพื่อสันติภาพระหว่างญี่ปุ่นและจีน

วันที่ 18 สิงหาคม... เครื่องบินขนส่งของกระทรวงพาณิชย์สหรัฐอเมริกา

8 แฝมคติพิศวงของนักประพันธ์อัจฉริยะ Q 12

เกิดปัญหาระหว่างบินผ่านน่านฟ้าตะวันตกเฉียงใต้ของสหราชอาณาจักร มีรายงานว่าประตูห้องเก็บสินค้าเกิดชำรุดเสียหาย กล้องกระดาดลูกฟูกซึ่งลำเสียงมาฉีกขาด สิ่งที่อยู่ในกล่องจึงร่วงลงมาจากเครื่องบิน ทว่ากระทรวงพาณิชย์แถลงการณ์ปฏิเสธในอีกหลายวันต่อมา หลายฝ่ายให้ความเห็นว่ สิ่งที่อยู่ภายในอาจเป็นวัตถุอันตราย

วันที่ 2 ตุลาคม...ฮามาซากิ आयुमी นักร้องชื่อดังเกิดในวันนี้ที่เมืองฟุคุโอกะ จังหวัดฟุคุโอกะ เธอสร้างกระแสความนิยมถึงขั้นเป็นปรากฏการณ์ใหญ่ของสังคมในช่วงปี 1998 และยังคงเป็นที่ชื่นชอบของแฟนเพลงอย่างไม่เสื่อมคลายจนปัจจุบัน

วันที่ 7 ตุลาคม...โอคาโมโตะ ทาโร ศิลปินเจ้าของผลงาน 'หอดะวัน' บรรเลงเปียโนตัวโปรดของโซแปง ณ เกาะมาจอร์กา ประเทศสเปน และในปีเดียวกันหอดะวันได้เปิดให้เข้าชมที่สวนสาธารณะประจำชุมชนเซ็นริซึ่งอยู่ติดกับหอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติ ณ บริเวณเดียวกับที่เคยจัดนิทรรศการดังกล่าว ที่ดินรอบสวนสาธารณะซึ่งเป็นที่ตั้งแลนด์มาร์กสำคัญอย่างหอดะวันถูกยกระดับเป็นที่ดินราคาแพง

ปัจจุบัน

ในสายตาของคนที่อาศัยอยู่ในย่านเซ็นรินิทาว์น จังหวัดโอซาก้าและเดินทางไปทำงานที่สถานีทาการะซึกะ จังหวัดเฮียวโกะทุกวัน ใจกลางกรุงโตเกียวแห่งนี้ช่างอยู่อาศัยลำบาก เขามาถึงไม่ทันไรก็สร้างความไม่พอใจให้คนอื่นด้วยการเปลือยชินชิตชวามันันไคเลื่อน

แม้จะพันชั่วโมงเร่งด่วนช่วงเช้ามาแล้ว แต่สถานีอิตะบาชิยังคงแน่นหนัดอย่างไม่น่าเชื่อ ผู้คนเดินสวนกันไปมาทุกตารางนิ้ว

แต่เขาจะมัวยืนที่ ไม่ได้ โฮโร ฮิโรชิ ชายวัยยี่สิบแปดซึ่งทำงานบริษัทเสื้อผ้าเป็นปีที่หกอ่านป้ายบอกที่อยู่บนเสาไฟฟ้าแล้ววิ่งเลียบไปตามคูน้ำ

ไม่นานนักก็พบห้องเช่าบริเวณชั้นหนึ่งของอาคารอเนกประสงค์ตั้งอยู่ในย่านร้านค้าตรงจุดข้ามคูน้ำ

สำนักงานขนาดเล็กสไตล์เก๋ซึ่งชวนให้นึกถึงร้านเสริมสวย ป้ายบนผนังระบุว่า 'สำนักงานนักประเมินหลากหลายแขนง Q'

ที่นั่นเองเธอ ฮิโรชิชะลอฝีเท้าพลงปรับลมหายใจที่ยังหอบแฮก เหลียวมองจนแน่ใจว่าไม่มีใครสะกดรอยตาม แล้วเข้าไปยืนหน้าทางเข้า

เขาลำรวจสภาพตัวเองซึ่งสะท้อนบนกระจกหน้าสำนักงาน

10 แพ้มดดีพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 12

ทรงผมเรียบร้อยสะอาดตามระเบียบบริษัท สุกเนื้อดีบนรูปร่างผอม ดวงหน้ากำวลไ้ความมั่นใจชวนให้นึกถึงสมัยตระเวนหางาน

ชายหนุ่มปรับสายตามองเข้าไปยังอีกฟากกระจก สำนักงานดังกล่าว ตกแต่งแนวโมเดิร์นเน้นความเรียบหรูดูมีสไตล์ ช่างดูสว่างไสวตรงข้ามกับสภาพของตัวเขาในขณะนี้

เฟอร์นิเจอร์ทำด้วยกระจกและอะลูมิเนียมผิวด้านให้ความรู้สึกโฉบเฉี่ยว ทันสมัย หญิงสาวเจ้าของสำนักงานนั่งอยู่บนเก้าอี้หนังสีดำด้านหลังโต๊ะทำงานกระจกใสสีอมฟ้า และกำลังทักทายลูกค้าหญิงคนหนึ่งซึ่งน่าจะเพิ่งเข้าไปหา

รินตะ ริโกะ เจ้าของสำนักงานนักประเพณีหลากแขนง Q ได้ยืนยันว่า เจ้าตัวอายุยี่สิบสามปี แต่รูปร่างหน้าตาเหมือนยังวัยรุ่นอยู่เลย เธอมีแววตาเฉียบคม แขนขายาวเหมือนนางแบบ สวมผ้าคลุมไหล่ลอนโซ่เนื้อนุ่มได้อย่างเป็นธรรมชาติ

จุดเด่นของเธอคือดวงตากลมโตเหมือนแมว ดวงหน้าเล็กจนน่าตกใจ รับกับผมยาวเป็นลอนอ่อนๆ ใบหน้าซึ่งกำลังหันข้างนั้นแฝงทั้งความน่ารักแบบเด็กสาวและความมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่ เปี่ยมด้วยเอกลักษณ์อย่างบอกไม่ถูก

ในร้านยังมีชายหนุ่มอีกคนซึ่งคงเป็นผู้ช่วยของริโกะ

ชายคนนั้นสวมชุดสูทพนักงานบริษัท รูปร่างสูงผอม คงอ่อนวัยกว่าอีโรชิไม่กี่ปี ไว้ผมยาวย้อมสีน้ำตาลอ่อนตามสมัย ใบหน้าเล็ก จมูกโด่ง คางแหลมเหมือนผู้หญิงแต่มีความแมนเต็มตัว รูปร่างหน้าตาหล่อเหลา แต่บุคลิกดูเป็นหนุ่มสไตล์ลี้ลี้ดวิกันพีชหิงมฯ

ลมอ่อนๆ ไล่แก้มอีโรชิ ภูมิภาคตะวันตกออกอากาศเริ่มเย็นบ่งบอกการมาถึงของฤดูใบไม้ร่วง ร้านรวงต่างๆ เปิดประตูต้อนรับมิติทั้งไว้เพื่อรับลมภายนอกและประหยัดการใช้เครื่องปรับอากาศไปในตัว เสียงสนทนาจากภายในสำนักงานจึงแว่วมา

ชายหนุ่มผายมือไปทางลูกค้าสาวแล้วกล่าวแนะนำกับริโกะ "เธอคนนี่คือคุณยามาซากิ ยูกะ อยู่กองบรรณาธิการนิตยสารสตรี สำนักพิมพ์เดียวกับ

ผม"

สำนักพิมพ์เดียวกับผม...หมายความว่าชายคนนั้นก็ทำงานสำนักพิมพ์
ด้วยสินะ

สตรีที่ชื่อยูกะยื่นกระเป๋าถือท่าทางมีราคาให้ดู "คือว่า...นี่คือของที่ฉัน
อยากให้คุณช่วยตรวจสอบค่ะ"

กระเป๋าหนังสีดำมันเงา ทรงเหมือนแอร์เมส เคลลี แต่กลับติดโลโก้
ซาแนล

ริโกะรับมา "อะเมเด่ ลินค้าตัวใหม่ยอดนิยมของซาแนลใช้ไหมคะ
กันกระเป๋าย่อยคงเพราะผ่านการใช้งานมาพอสมควร แถมยังเอียงไปฝั่งซ้าย
ข้างในว่างเปล่าเหวอคะ...หืม? มีต่างหูสีทองยี่ห้อซาแนลเหมือนกันอยู่ครบ
คู่ด้วย"

"อย่างนั้นเหวอคะ ฉันไม่ทันสังเกต คุณมันยังใหม่เอี่ยมอยู่เลยนะคะ"

"ค่ะ แต่ไม่รู้จะทำไมกระเป๋าใบนี้ถึงมีรอยพับเต็มไปหมด ด้านในก็มี
รอยเขียนด้วยปากกาถูกลิ้นว่า '43' "

"อันที่จริงฉันเก็บมันมาจากถังขยะนะคะ"

"ถังขยะ?"

"ค่ะ ตอนนี้มีนางแบบลิปแปดคนกำลังถ่ายแบบให้นิตยสารของฉันอยู่
ที่สตูดิโอภาพแถวนี้ และฉันก็เจอกระเป๋าใบนี้อยู่ในห้องแต่งตัวที่นางแบบ
ทั้งหมดใช้ร่วมกัน ฉันกังวลว่าจะมีปัญหาหรือการกลั่นแกล้งกันในหมู่พวกเธอ
หรือเปล่า แต่ก็ยังดูไม่ออกว่ากระเป๋าใบนี้เป็นของใคร"

ริโกะหยิบไม้บรรทัดจากลิ้นชักแล้วทาบบนกระเป๋าทันที

"แปดเซนติเมตร ลิปสี่เซนติเมตร แล้วก็เจ็ดเซนติเมตรเหวอ...เอาผลรวม
คุณสามได้แปดลิปเจ็ด แสดงว่าเป็นของแท้"

ยูกะผุดยิ้ม "ฉันเห็นในรายการโทรทัศน์เมื่อคืนเหมือนกันค่ะ ว่าวิธี
พิสูจน์อะเมเด่ของแท้คือความยาวของโซ่ โลโก้ และหูหิ้วรวมกันคุณด้วยความ
กว้างของป้ายจะต้องเท่ากับแปดลิปเจ็ด"

"ใช่แล้วค่ะ วางใจเถอะนะคะ ไม่ได้เกิดปัญหาในหมู่นางแบบหรอก"

12 แป้นคดตีพิศวงของนักประพันธ์อัจฉริยะ Q 12

แต่คุณนางแบบเจ้าของกระเป๋าเป็นคนทั้งมันเอง ในบรรดานางแบบทั้งหมด มีใครใช้โทรศัพท์สมาร์ทโฟน พวกเขาเครื่องสำอางของตัวเองมาเยอะและถนัด ซ้ายบ้างไหมคะ"

"หืม?" ยูกะทำตาโต "ก็มีนะคะ แต่ทำไมคุณถึงถามแบบนั้น..."

"คุณนางแบบคนนั้นเชื่อตามข้อมูลจากรายการโทรทัศน์เมื่อวานเลย ลองวัดกระเป๋าดู พอเข้าใจว่ามันเป็นของปลอมก็โยนทิ้งซะ แปะบวกลิปส์ บวkJิต แล้วคุณสาม ถ้าใช้เครื่องคิดเลขทั่วไปจะได้ผลลัพธ์เท่ากับแปดลิปส์เจ็ด แต่แอปพลิเคชันเครื่องคิดเลขของโทรศัพท์มือถือจะคำนวณออกมาผิดเป็น ลีลิปสามคะ"

"จริงเหรอ" ชายหนุ่มไต้ยีนแล้วตกใจล้วงโทรศัพท์ไอโฟนออกมา จากกระเป๋าเสื้อนอก

ริโกะพยักหน้า "แอปพลิเคชันเครื่องคิดเลขจะคำนวณโดยเริ่มจาก ตัวคุณก่อนตัวบวkJคะ เจ้าของกระเป๋าเห็นผลลัพธ์แล้วคงหัวเสีย เขียน ตัวเลขที่ได้ระบายอารมณ์ใส่กระเป๋าแล้วโยนลงถังขยะ ตามปกติจิงใสของ จนนักกระเป๋า และที่ก้นกระเป๋าย้อยมาทางฝั่งซ้ายของเจ้าตัวกัเพราะสะพาย บนไหล่ขวา ดังนั้นน่าจะเป็นคนถนัดซ้ายคะ"

ชายในร้านกดไอโฟนตามอุทานด้วยความทึ่ง "ได้ลีลิปสามจริงๆ ด้วย"

ยูกะรีบหยิบปึกรูปถ่ายนางแบบออกมาจากกระเป๋าตัวเอง "คนที่ลักษณะ ตรงตามที่คุณว่ามา...คือสองคนนี่คะ...ริคาโกะกับชายากะ"

"ถ้าอย่างนั้นคำตอบก็ชัดเจนแล้วคะ เจ้าของคือคุณริคาโกะ ในรูปถ่าย ใบนี้เธอสวมแต่ต่างหูกับสร้อยคอที่ทำด้วยทองลิปแปดเคใช้ไหมคะ ส่วน คุณชายากะไม่ได้สวมเครื่องประดับแบบนั้น แสดงว่าคนที่แพ่ทองน่าจะเป็น คุณริคาโกะ"

"แพ่ทองเหรอคะ"

"ต่างหูของชาแนลเป็นสีทองแต่ไม่ได้ทำจากทองลิปแปดเคคะ เธอคงซื้อ มาพร้อมกระเป๋าแต่พบว่ามันไม่เหมาะกับสภาพผิวเลยทิ้งไปด้วยกัน ลองไป ถถามเจ้าตัวคูก็ได้แหละคะ และช่วยรีบไปบอกเธอหน่อยนะคะว่าอะเมเด็ป็นเป็น

ของแท้"

ยูเกะลุกขึ้นด้วยดวงตาเป็นประกาย "ได้ค่ะ ฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้ ขอขอบคุณ
จริงๆ นะคะ อาจารย์รินคะ"

เธอโค้งบลาๆ แล้วรีบก้าวออกมาจากสำนักงาน และก็วิ่งหายไปทาง
ย่านร้านค้า

อิโรชิได้แต่ยืนทึ่งกับความรอบรู้และความสามารถในการวิเคราะห์ของ
ริโกะ... ชาวสื่อเป็นความจริง เธอคือคนคนเดียวที่เขาคงพึ่งพาได้

ริโกะซึ่งอยู่ในร้านจู่ๆ ก็ก้มมองสร้อยตัวเอง

"มีอะไรเหรอ" ชายหนุ่มถาม

"มีคนส่งเมลมานะ สร้อยเส้นนี้เป็นสร้อยบลูทูธเชื่อมต่อกับโทรศัพท์
มือถือ มันจะสิ้นเวลามีเมลเข้ามา"

"โอ้โฮ สะดวกดีนะ"

"มันไม่ใช่แค่แจ้งเตือนตอนมีสัญญาณเข้าอย่างเดียวนะ เวลาอยู่ห่างจาก
ตัวโทรศัพท์เกินสิบเมตรก็จะสิ้นเหมือนกัน ช่วยป้องกันเวลาเปลือยโทรศัพท์
เอาไว้ เอ...แล้วฉันเอาโทรศัพท์ไปวางไว้ไหนนะ"

อิโรชิหัวร้อไม่ได้แล้ว ต้องรีบเข้าไปคุยก่อนโดนตัดหน้า ว่าแล้วเขา
จึงตัดสินใจก้าวเข้าไปที่ประตู "อะ...อรุณสวัสดิ์ครับ"

"ยินดีต้อนรับค่ะ..." ริโกะลุกขึ้นมาทำหน้าที่ ดวงตากลมโตแผ่ความ
ประหลาดใจ "เกิดอะไรขึ้นเหรอคะ"

"หือ? อะไรนะครับ"

"เห็นคุณวิ่งหอบมา เหงื่อเต็มตัวเลยด้วย"

อ้อ...อิโรชิปาดเหงื่อที่หน้าผาก เพิ่งนึกได้ว่าตัวเองยังหอบแฮก ไม่ใช่
แค่เพราะรีบวิ่งมา แต่กำลังร้อนใจมากด้วย

ริโกะหันกลับไปชี้ที่ชั้นวางของ "คีมน้ำลั๊กหนอยลึคะ..."

"ไม่ล่ะครับ" อิโรชิรีบปฏิเสธ "ที่สำคัญก็คือผมคุยด้วยหนอยได้ไหม
ตอนแรกผมไปติดต่อบริษัทนักสืบที่นิปปองบาชิแต่ทางนั้นไม่รับงาน ผมเลย
นึกถึงชาวจับสินค้าปลอมของอามาโมริ คาเร็นได้ เลยหวังว่าอาจารย์รินคะ

14 แป้มคติพิศวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 12

อาจจะยอมรับฟัง"

"...เอาเป็นว่าเชิญนั่งก่อนดีกว่าคะ คุณคงเจอเรื่องร้ายแรงมากถึงต้อง
รีบรุดมาจากภาคตะวันตก"

"หืม! ผมว่าตัวเองพูดภาษากลางได้ชัดเจนแล้วนะครับ"

"เมื่อก็คุณเรียกนิฮงบาชิว่า 'นิปปงบาชิ' นะคะ"

"อ้อ อย่างนี้เอง...ผมไม่ทันรู้ตัว"

"คุณคงเพิ่งมาถึงนี่เมื่อเช้า ไม่ทราบว่ามีอะไรจะให้ประเณินคะ"

"ผมขอเล่าตั้งแต่ต้นนะครับ" ฮิโรชิเริ่มพะวงถึงชายหนุ่มในร้าน "แล้ว
ผู้ชายคนนี่คือ..."

ริโกะแนะนำด้วยรอยยิ้ม "เขาเป็นนักข่าว ชื่อคุณยูโตะคะ"

ยูโตะผงกศีรษะทักทายอย่างมีอัธยาศัย "ผมชื่อโองาซาวาระ ยูโตะ
ทำงานอยู่ศูนย์สารคาโตะคาวะรายสัปดาห์ครับ"

"อ้อ คุณนักข่าวที่คอยเขียนข่าวเกี่ยวกับอาจารย์รินคะ...ไม่นึกเลยว่า
จะหนุ่มขนาดนี้"

"ถ้าเรื่องที่จะปรึกษาเป็นความลับ ผมขอตัวก่อนก็ได้คะครับ" ยูโตะ
ทำท่าจะหันไปทางประตู

"ไม่ต้องหรอกครับ ช่วยอยู่ด้วยกันดีกว่า ผมอยากให้ช่วยรับฟังอย่าง
เป็นกลาง คุณจะนำไปเขียนข่าวก็ได้คะครับ ตัวผมตอนนี้อยากได้คนสนับสนุน
เพิ่มขึ้นสักคนก็ยังดี"

ริโกะถามด้วยความเป็นห่วง "ท่าทางคุณมีเรื่องร้อนใจมาลึนะคะ..."

"ครับ มากด้วย" ฮิโรชิปาดเหงื่อ แม้อีกฝ่ายจะอ่อนวัยกว่าทั้งสองคน
แต่ในเมื่อเขามาให้วืวานธุระก็ควรใช้คำพูดสุภาพ "อาจารย์รินคะรู้จักหอดะวัน
ใหม่ครับ"

"หมายถึงผลงานการออกแบบของโอคาโมโตะ ทาโร..."

"ใช่ครับ นั่นแหละ"

"หลังจบงานนิทรรศการนานาชาติในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ สิ่งปลูกสร้าง
ทั้งหลายในงานถูกรื้อถอน แต่หอดะวันยังตั้งอยู่ในสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการ

นานาชาติตามเสียงเรียกร้องของชาวเมืองท้องถิ่นไซโคมะ แต่ฉันยังไม่เคยไปเห็นของจริง"

ยูโตะกดไอโฟนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหันหน้าจออกมาหา "นี่ไซโคมะครับ"

นักข่าวหนุ่มค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ภาพหอคอยรูปร่างประหลาดอันคุ้นตาปรากฏอยู่ตรงกลางจอ

หอคอยวันสูงร่วมเจ็ดสิบเมตร รูปทรงเหมือนขวดสาเก ส่วนฐานมีเส้นผ่านศูนย์กลางยี่สิบเมตร ตอนบนจะเพรียวขึ้นเรื่อยๆ

ตรงคอขวดหักงอลงมาด้านหน้าและมี 'ไบหน้า' สีทองติดอยู่ที่ตอนปลาย ไบหน้าดังกล่าวมีลักษณะเป็นหน้ากากซึ่งออกแบบเป็นแนวล้ำสมัยและนามธรรม ขณะที่ด้านหน้าของลำตัวก็มีอีกหนึ่งไบหน้าซึ่งมีตาจุ่มปากครบสมบูรณ์กว่า กระนั้นไบหน้าดังกล่าวก็บูดบึ้ง เห็นได้ชัดว่าโอกาโมโตะ ทาโรได้รับอิทธิพลจากปิกซ์ไซท์ที่เจ้าตัวยกย่อง

ด้านข้างของไบหน้าส่วนล่างยังมีแขนงอกออกมาในลักษณะเอียงขึ้น แขนแต่ละข้างยาวยี่สิบห้าเมตร ปลายแหลมเหมือนแขนของตัวการ์ตูนเรื่องผีน้อยคิวทาโร่ ไม่มีมือและนิ้ว

นั่นก็คือหอคอยวัน รูปปั้นขนาดมหึมาแปลกแหวกแนว ติดตาตรึงใจชนิดได้เห็นแล้วลืมไม่ลง

ช่วงจัดงานนิทรรศการนานาชาติ ลานกว้างรอบหอคอยแห่งนี้จะถูกปกคลุมด้วย 'หลังคายักษ์' ซึ่งค้ำด้วยเสาสี่เงิน ครึ่งบนของตัวหอคอยจะโผล่ออกมาจากรูตรงกลางหลังคาพอดี

แน่นอนว่าอิโรชิเคยเห็นแต่ในรูปถ่าย

เขาเพิ่งแต่งงานเมื่อครึ่งปีก่อนและย้ายมาอยู่กับภรรยาในย่านสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติ ในสายตาเขามองหอคอยวันเป็นแค่ประติมากรรมแนวเหนือจริงที่ตั้งอยู่กลางสนามหญ้ากว้างใหญ่เท่านั้นเอง

อิโรชิเริ่มเล่า "ตอนผมเดินเล่นที่สวนสาธารณะกับภรรยาและได้เห็นความใหญ่โตของมันครั้งแรกก็ทึ่งเหมือนกันครับ มันใหญ่กว่าที่เคยรู้สึกจากภาพถ่ายมาก ให้อารมณ์เหมือนสัตว์ประหลาดหรือไม่ก็เทวทูตจากการ์ตูน

16 แพ้มคตีพิศวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 12

เรื่องอีวานเกลียน นำเกรงขามอย่างกับจะขยับตัวออกมาได้ทุกเมื่อ...แต่ตอนนั้นผมไม่ได้เข้าไปดูข้างใน ไม่รู้เลยว่าสมัยจัดงานนิทรรศการนานาชาติ ที่นั่นเปิดให้คนเข้าไปได้ เป็นส่วนหนึ่งของหอจัดแสดง"

ริโกะพยักหน้า "ฉันเห็นข่าวในโทรทัศน์เมื่อไม่นานมานี้เหมือนกันค่ะว่า มันปิดตัวมาตลอด แต่ระยะนี้เพิ่งมีการปรับปรุงและต่อเติมระบบกันแผ่นดินไหว เพื่อจะเชิญแขกเข้าไปเยี่ยมชมภายใน ดูเหมือนของจัดแสดงสมัยงานนิทรรศการนานาชาติจะยังหลงเหลืออยู่ด้วยใช่ไหมคะ และเร็วๆ นี้จะเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชมด้วย"

"ใช่แล้วครับ" ฮิโรชิถึงกับชะงักตัวไปหา "ช่วยฟังผมหน่อยนะครับ เหตุการณ์ผิดปกติเกิดในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังดูข่าวที่ว่านั้น"

รายการข่าว

สามทุ่มเศษในคืนนั้น
สิ่งที่ปรากฏอยู่ในช่วงข่าวซึ่งแพร่ภาพไปทั่วประเทศของสถานีโทรทัศน์
NHK คือสภาพภายในของหอคอยตะวันออกเฉียงใต้ที่ดูเหมือนใหม่ชวนให้นึกถึง
สมัยจัดนิทรรศการนานาชาติ

ภายในหอคอยเป็นพื้นที่เปิดโล่งจนถึงชั้นบนสุด ลีลันสดไปตามแบบ
ศิลปะมันส์ปรีดี* เหมือนเมื่อครั้งปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบไม่มีผิด

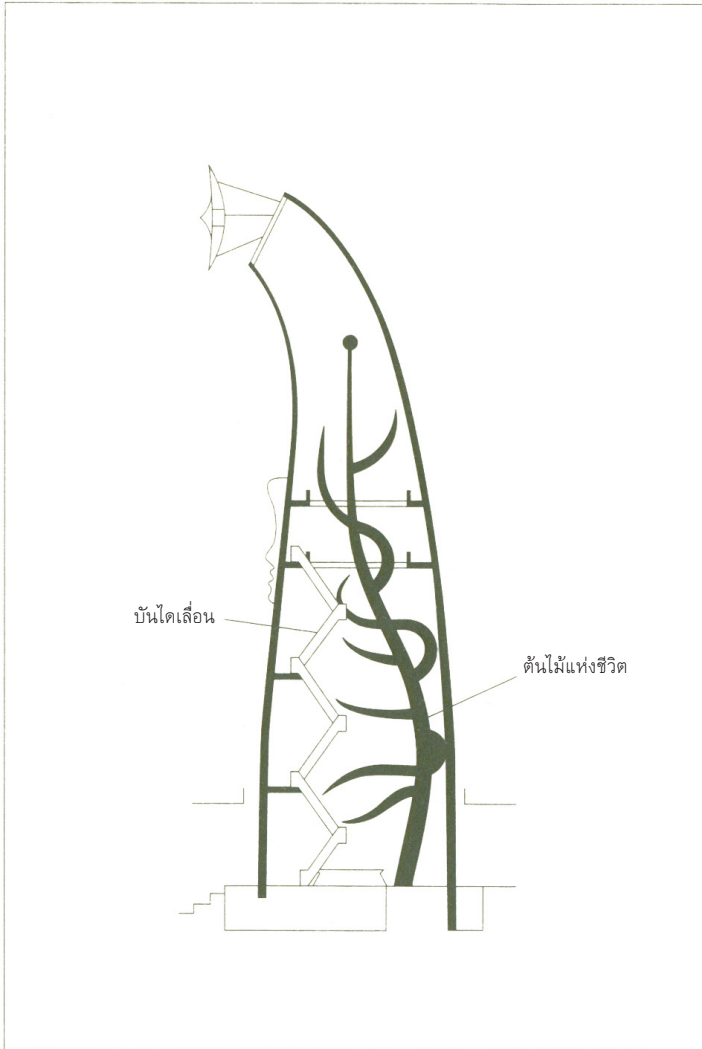
ผนังด้านในเป็นลายเกล็ดปลาสีแดงเข้ม ประติมากรรมทรงสูงยาวชื่อ
'ต้นไม้แห่งชีวิต' ตั้งตระหง่านตั้งเป็นแกนกลางโถงกว้าง ลำต้นแผ่กิ่งก้าน
เป็นสีน้ำเงิน ล้ม เหลือง และเขียวคดงอเหมือนงู บนต้นไม้แห่งชีวิตยังมีงานศิลปะ
แปลกตาซึ่งจำลองมาจากวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตห้อยระยงระยง ยิ่งไล่
ขึ้นด้านบนก็ยิ่งเป็นสิ่งมีชีวิตที่ใกล้เคียงกับปัจจุบัน งานศิลปะเหล่านั้นวางกลไก
เอาไว้ให้ขยับ เปล่งแสง และส่งเสียงได้

เสียงผู้ประกาศของ NHK แทรกภาพข่าวเป็นระยะ "อย่างที่ทุกท่าน

* ศิลปะมันส์ปรีดี (Psychedelic art) เป็นศิลปะแบบนามธรรมที่ใช้สีและรูปแบบจากอิทธิพลของการกระตุ้นจากฤทธิ์ของ
ยาหล่อมประสาท

18 แฟ้มคดีพิศวงของนักประพันธ์อัจฉริยะ Q 12

เห็นว่าโครงสร้างภายในของหอคอยมีลักษณะใกล้เคียงกับโถงบันไดเลื่อนที่อยู่ตรงกลางของห้างสรรพสินค้าหรือโรงแรมชั้นสูงค่ะ"

หอคอยวัน (ภาพตัดขวาง)

บันไดเลื่อนตั้งอยู่มุมผนังหักไปหักมาขนานกับต้นไม้แห่งชีวิต บันไดเลื่อนแต่ละตัวน่าจะยาวตามมาตรฐาน และเชื่อมต่อกับบันไดเลื่อนตัวถัดไปที่จุดพักบันไดในลักษณะแบบวนขวา

ด้วยความที่ภายในหอคิววันเป็นโถงโล่งจึงไม่มีพื้นที่แต่ละชั้น จุดพักบันไดเลื่อนทั้งหมดก็เป็นแค่เสียงแคบที่ค้ำด้วยคานกับเสาไม้ที่ต้น ผู้เยี่ยมชมจึงต้องขึ้นไปตามบันไดเลื่อนนี้และชมความเป็นมาทางวิวัฒนาการซึ่งจัดแสดงอยู่ตามต้นไม้แห่งชีวิต

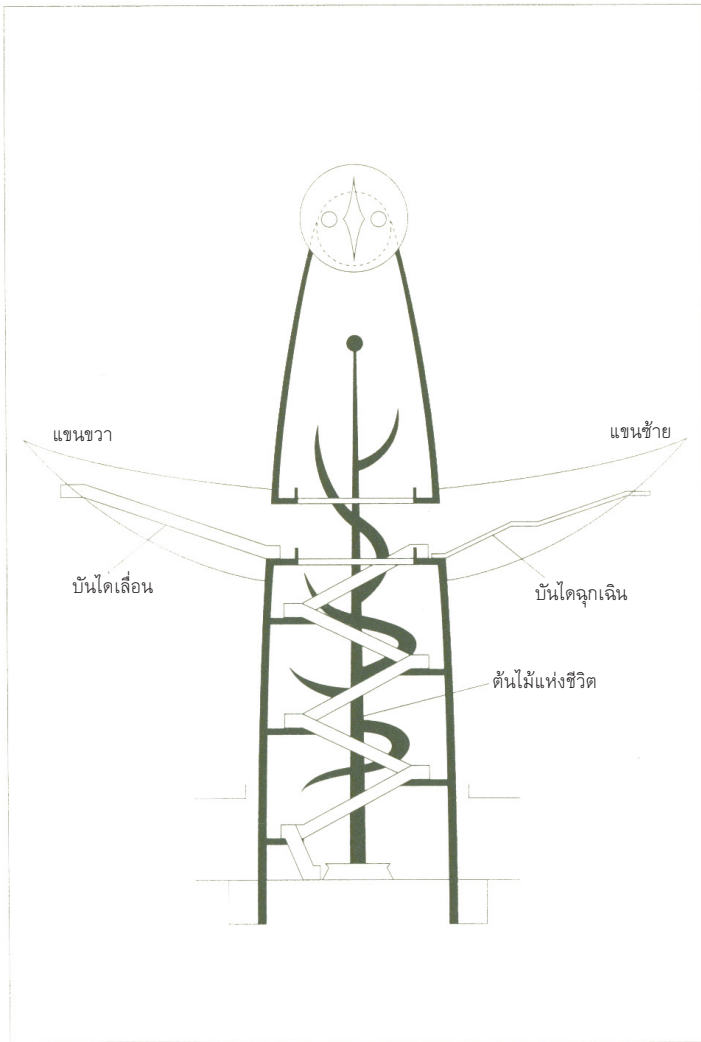
ผู้ประกาศข่าวของ NHK อธิบายแทรกอีกครั้ง "ชั้นล่างสุดเป็นสิ่งมีชีวิตในยุคดึกดำบรรพ์เช่นไครนอยด์ เฮลิโอซัวหรือแมงกะพรุน พวกมันถูกจำลองให้ใหญ่กว่าขนาดจริงมาก ส่วนที่อยู่เหนือขึ้นไปเล็กน้อยคือตัวไทรโลไบต์ แอมโมไนต์ สัตว์น้ำจำพวกปลา สัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก ส่วนที่อยู่แถบบันไดเลื่อนชั้นสามคือไดโนเสาร์ ชั้นสี่ขึ้นไปคือแมมมอธ กอริลล่า และมนุษย์นี่แอนเดอริธาลคะ"

ผู้เยี่ยมชมจะผ่านจุดพักทั้งหมดห้าจุดและขึ้นสู่ระเบียงลอยฟ้า

หลังจากนั้นต้องขึ้นบันไดเลื่อนซึ่งทอดยาวตามแนวราบไปสู่ 'แขนขวา' ของหอคอย ปลายแขนคือประตูทางออกซึ่งเชื่อมออกไปยังทางเดินใต้หลังค้ายักษ์

ผู้ประกาศข่าวเกริ่นถึงความเป็นมา "หลังจบนิทรรศการนานาชาติ ที่นี่เปิดให้เฉพาะผู้สนใจเข้าชมโดยปิดระบบไฟทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นแสงสว่างบันไดเลื่อนหรืองานศิลป์ และไม่อนุญาตให้ขึ้นไปชั้นบนค่ะ เมื่อหลังค้ายักษ์ถูกรื้อถอนไปแล้ว ทางออกที่ปลายแขนจึงถูกปิดเช่นกัน ชั้นบนไม่มีทางออกฉุกเฉิน ทางสถานีตำรวจดับเพลิงจึงแนะนำว่าควรเปิดให้คนเข้ามาเฉพาะชั้นล่าง"

20 แฟ้มคดีพิท้วงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 12

หอดะวัน (ภาพด้านหน้า)

ทว่าขณะนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป จังหวัดโอซาก้าทุ่มงบประมาณ
ก้อนใหญ่เพื่อปรับปรุง 'โบราณสถาน' อันยิ่งใหญ่และเปิดใหม่อีกครั้งอย่าง

เต็มรูปแบบ

เริ่มจากเปิดให้ใช้ประตูทางออกจากส่วนแขนขา โดยจะติดตั้งบันไดวนสำหรับเดินลงไปข้างล่างโดยเฉพาะ

บันไดวนดังกล่าวเป็นแค่โครงเหล็กเปลือยลักษณะเดียวกับบันไดฉุกเฉินด้านนอกผนังอาคาร แต่อย่างน้อยก็ช่วยให้ขึ้นชมทัศนียภาพรอบสวนสาธารณะได้เต็มที่

ขณะเดียวกันก็เปลี่ยนดวงไฟด้านบนสุดภายในหอดูดาวซึ่งจำลองแบบจากดวงอาทิตย์จากหลอดซีนอนเป็น LED ใหม่หมด เปลี่ยนระบบขับเคลื่อนบันไดเลื่อนเป็นเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดเท่าที่จะทำได้

ผนังด้านในและต้นไม้แห่งชีวิตก็ทาสีใหม่จนคืนความสดใสแบบเดียวกับสมัยงานนิทรรศการนานาชาติเมื่อสี่สิบเอ็ดปีก่อน

อย่างไรก็ตามหากของจัดแสดงมีแค่ต้นไม้แห่งชีวิตอย่างเดียวคงเงียบเหงาเกินไป ทางจังหวัดจึงตั้งพื้นที่นิทรรศการใหม่ขึ้นมาด้วย

ด้านหน้าบันไดเลื่อนชั้นหนึ่งเป็นพื้นที่ของนิทรรศการซึ่งอวดสารพัดอุปกรณ์อันเกิดจากการแข่งขันวิจัยพัฒนาด้านการบินและสำรวจอวกาศระหว่างอเมริกาและโซเวียตในสมัยปีพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ

อุปกรณ์ส่วนใหญ่เป็นชิ้นเล็ก ขนาดกว้างยาวไม่เกินสามสิบเซนติเมตร สนิมเขอะจนมองไม่ออกว่าเอาไว้ใช้งานอะไรบ้าง กระนั้นเครื่องหมาย NASA USSR ที่สลักอยู่ก็ชวนเชื่อว่าเป็นของเก่า

รายการข่าวของ NHK ตัดภาพไปที่ออกัสติน แฮร์ริส ศาสตราจารย์ด้านวิศวกรรมศาสตร์วัยห้าสิบหกปีซึ่งมาเยี่ยมชมหอดูดาวร่วมกับคณะทูตจากสถานทูตอเมริกาในวันนี้ด้วย

ศาสตราจารย์แฮร์ริสสำเร็จการศึกษาในระดับดุษฎีบัณฑิตจากสถาบันเทคโนโลยีแมสซาชูเซตส์และเป็นที่ปรึกษาด้านเทคนิคให้กับ NASA มาหลายปี เคยมีชื่อเสียงโด่งดังจากการทุ่มเทออกแบบแขนกลสำหรับทำงานได้ในอวกาศอันเป็นส่วนหนึ่งของแผนสร้างกระสวยอวกาศ

แฮร์ริสขึ้นชื่อเรื่องนิสัยจริงจัง ไม่ชอบพูดเล่น แม้ในวันที่ที่มาเยือน

22 แพ้มคตีพิทวงของนักประเเป็นอัจฉริยะ Q 12

หอดะวันก็ไมยักยั้มแม่แต่่น้อย แถมยังทำหน้า่นิวค้วฆมวดขณะจ้องมองส่วนจัดแสดงบริเวณชั้นหนึ่ง

ศาสตราจารย์ก้าวขึ้นบันไดเลื่อนตามการนำของข้าราชการจังหวัดไอซาก้า และแสดงความสนอกสนใจส่วนจัดแสดงใหม่บริเวณจุดพักบันไดขึ้นห้า

สิ่งที่ตั้งอยู่ตรงนั้นคือ 'PD1 โปรโตไทป์' หุ่นยนต์สำหรับอุตสาหกรรมเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดซึ่งบริษัทนางาโทโมะ เอ็นจิเนียริงทุ่มพัฒนาเพื่อการชูปชีวิตหอดะวันในครั้งนี่

เสียงบรรยายของผู้ประกาศข่าวยังแทรกเข้ามา "ในอดีตงานนิทรรศการนานาชาติเคยเป็นดั่งเมื่อดันแบบของวิทยาศาสตร์และวิทยาการในอนาคตคราวนี้จึงได้นำเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดมาจัดแสดงด้วยเช่นกัน"

บริษัทนางาโทโมะ เอ็นจิเนียริงมีชื่อเสียงโด่งดังจากการวิจัยและพัฒนาเครื่องจักรที่ใช้ในการแพทย์โดยนำแขนกลแนวระนาบหลายแกนมาช่วย ทว่า PD1 นี้มีขนาดและรูปรทรงเหมือนเครื่องขายสินค้าอัตโนมัติ ไม่สมเป็นหุ่นยนต์แม่แต่่น้อย

มันเป็นเครื่องจักรทรงเหลี่ยมสูงสองเมตร กว้างและหนาหนึ่งเมตร ไม่มีการตกแต่งใดๆ ทั้งสิ้น

วิศวกรเปิดให้ดูโครงสร้างของเครื่องจักรตามคำเรียกร้องของแฮร์ริส ด้านหน้าตัวเครื่องเป็นประตูเปิดได้เหมือนเครื่องขายของอัตโนมัติ พอเปิดประตูออกกว้างหนึ่งร้อยแปดสิบองศาจากฝั่งขวาก็เผยให้เห็นประตูเลื่อนบานพับอีกชั้นหนึ่งซึ่งต้องไขกุญแจหลายดอกกว่าจะเปิดเข้าไปได้

ภายในเป็นช่องคั่นข้างโล่ง และพบประตูบานคู่อยู่ในนั้นอีก พอผลักเข้าไปก็จะทะลุออกไปด้านหลังเครื่อง ภายในตู้โล่งนี้ไม่มีช่องให้ซ่อนอะไรได้เลยแม่แต่หนูลักตัว

ทว่าโครงสร้างสำคัญที่แท้จริงของเครื่องจักรดังกล่าวติดอยู่ที่ผนังด้านในฝั่งซ้าย

แขนกลขนาดเล็กกระจริดจำนวนนับไม่ถ้วนติดตั้งแนบขนค้อยบนนั้น เส้นใยหลายพันเส้นแผ่ออกมาจากปลายแขนแต่ละแขนทั้งในแนวตั้งและ

แนวนอนราวกับใยแมงมุม

แฮร์ริสสำรวจแขนจิวเหล่านั้นไม่วางตาพลงพยักหน้าเป็นครั้งคราว เจ้าตัวเชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่นและตอบคำถามของนักข่าวจาก NHK ว่า "มันเป็นเครื่องเย็บผ้าที่ฝึกกลไกน่าทึ่งมาก เริ่มจากเป่าอากาศขึ้นมาจากช่องลมด้านล่างเพื่อให้ผ้าลอยกลางอากาศ จากนั้นเซ็นเซอร์จะตรวจหาจุดที่ฝึกขาดและส่งแขนกลไปเย็บซ่อม วิธีนี้นับเป็นไอเดียล้ำยุค แต่มยังวางโครงสร้างภายในอย่างชาญฉลาด แนวคิดไม่เหมือนใคร..."

วิศวกรยังแนะนำให้แฮร์ริสลองฝึกผ้าเช็ดหน้าของตัวเองตรงนั้นแล้ววางที่พื้นด้านในเครื่อง

พอประตูทั้งหมดถูกปิด เครื่องจักรก็ใช้เวลาทำงานเพียงไม่กี่นาที ประตูถูกเปิดออกอีกครั้ง เผยให้เห็นผ้าเช็ดหน้าซึ่งพับเรียบร้อยวางอยู่บนจุดเดิม

เขาลองหยิบมาคลี่ พบว่าจุดที่ขาดถูกเย็บซ่อมอย่างประณีตจนแทบไม่เห็นร่องรอย เครื่องจักรเลือกเส้นด้ายซึ่งใกล้เคียงกับเนื้อผ้าเช็ดหน้ามากที่สุด งานจึงออกมาเนียนมากอย่างที่เห็น

มันช่างเป็นวิศวกรรมอันล้ำสมัยสมเป็นความภาคภูมิใจของญี่ปุ่นซึ่งเป็นที่ชื่นชมหาอำนาจทางเทคโนโลยี บริษัทนางาโทโมะ เอ็นจินีเรียังยังระบุด้วยว่าวางแผนจะนำเครื่องจักรอันน่าทึ่งมาติดตั้งเพิ่มอีกหลายเครื่องก่อนถึงวันเปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชม

ศาสตราจารย์แฮร์ริสเย็บชมเสร็จแล้วเดินลงบันไดวนด้านนอกอย่างคร่ำมอกคร่ำมใจมาก

เขายังให้สัมภาษณ์ว่า "น่านับถือในความพยายามของวิศวกรทุกท่านที่ทุ่มเทให้กับเครื่องจักรที่ใช้จัดแสดง รวมทั้งจังหวัดโอซาก้าที่ช่วยชุบชีวิตสัญลักษณ์สำคัญของงานนิทรรศการนานาชาติ อาคารแห่งนี้จารึกไว้ด้วยประวัติศาสตร์ของโอกาโมโตะ ทาโร ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ ผู้มาเยือนก็คงมาที่นี่เพื่อเปิดมุมมองต่ออนาคตนับจากนี้ เช่นเดียวกับผู้ที่เคยมาเยือนในปีหนึ่งพันเก้าร้อยเจ็ดสิบ แล้วฉันจะรอชมวันเปิดนิทรรศการอย่างเป็นทางการซึ่งเครื่องจักรครบครันยิ่งกว่านี้"

24 แพ้มคตีพิทวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 12

ไฮโร ฮีโรชิอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวขนาด 3LDK* ห่างจากสวนอนุสรณ์งานนิทรรศการนานาชาติเพียงห้านาที วันนั้นเขานั่งดูข่าวโทรทัศน์กลางรับประทานอาหารค่ำในห้องนั่งเล่น

"ไอ้โห" เขาเอ่ยด้วยความทึ่ง "เพิ่งรู้ว่าข้างในหอคอยมีของแบบนั้นด้วย ตอนเดินผ่านหน้าสวนอนุสรณ์ยังเจียบเหงาอยู่เลย ป่านนี้คงศึกคักแล้ว"

ไฮโร มิซึกิผู้เป็นภรรยาอยู่ในชุดผ้ากันเปื้อน เธอชะโงกหน้ามามองโทรทัศน์จากครัวฝั่งตรงข้าม มิซึกิอยู่ในวัยยี่สิบหกแต่ใบหน้าอ่อนเยาว์สดใส ดูเด็กสาว เจ้าตัวยิ้มแล้วออกความเห็น "ได้อินว่าช่วงกลางวันยังไม่เปิดให้ใครเข้าใกล้หอคอยนั้น เพราะช่วงนี้จะต้อนรับเฉพาะแขกพิเศษนะ"

จู่ๆ ไฮโรก็ได้กลิ่นบางอย่างลอยมาเตะจมูก "เธอได้กลิ่นไหม้หรือเปล่า"

"หือ? กลิ่นหือ" มิซึกิทำหน้าที่แล้วหันไปทางครัว พอเหลือบเห็นเตาไฟฟ้าก็เบิกตาโพลง "ว้าย! ตายแล้ว"

ชายหนุ่มลุกพรวดวิ่งไปที่ครัว ไซดาวที่ทอดทิ้งไว้บนกระทะใหม่จนดำปืดปี้ สภาพไม่ต่างจากถ่าน

เขาปิดสวิตช์เตาพลังพื้มฟ้า "เอาอีกแล้วหือ...เมื่อไรจะพัฒนาฝีมือทำอาหารสักทีนะ ฉันเสียตายวัตถุดิบ"

"ขอโทษคะ" มิซึกิหน้าจ้อย "เรื่องทำอาหารยกให้คุณฮีโรชิ น่าจะดีกว่า"

"แต่ฉันทำงานที่บริษัทมาทั้งวัน ความสุขอย่างหนึ่งของคู่แต่งงานใหม่คือการที่สามีกลับถึงบ้านแล้วได้กินอาหารฝีมือภรรยาไม่ใช่หือ แต่เอาเถอะมือเย็นพุงนี้ฉันจะเป็นคนทำให้เอง"

"ไฮโย!" หญิงสาวเบิกบานราวไม่รู้ลึทุกซึ้งร้อน "ถ้าอย่างนั้นช่วยซักผ้าให้ด้วยนะ"

"เดี๋ยวะเถอะ เอาใหญ่เชียวนะ...อยากปฏิเสชชะมัด แต่ก็กลัวจะเกิดเหตุเหมือนคราวก่อนที่เธอเอาเลื้อ้เซ็ดขาวของฉันทับเลื้อ้สีแดงของเธอซักรวมกันจนเลื้อ้ฉันทกลายเป็นสีช็อกกิ้งฟังก์"

"คุณพูดโอเวอร์ไปแล้ว มันแค่สีพาสเทลฟังก์เองต่างหาก ช่วยซับลีผิว

* ห้องชุดที่รวมห้องครัวกับห้องรับประทานอาหารไว้เป็นส่วนเดียวกัน ตัวเลขข้างหน้าบอกถึงจำนวนห้องนอน

ของคุณได้ดีกว่าเสื้อสีขาวด้วย"

"แต่เธอไม่ตรงกับต้องไปซื้อเนกไทสีเลือดหมูเพื่อให้เข้ากับเสื้อเข้ตนั้นเลย"

"มันเรียกว่าสีเรดไวน์ ไม่ใช่สีเลือดหมู แล้วก็เก๋ดีด้วยนะ"

"แต่มันใช้ใส่ไปงานพิธีอะไรไม่ได้เลยนะสิ เอาเถอะ ตกลงว่าฉันจะช่วยซักเฉพาะคราวนี้นะ หลังจากนั้นเธอลองศึกษาวิธีการซักผ้าที่ถูกต้องจากอินเทอร์เน็ตด้วยล่ะ"

"ได้เลย อ้อ แล้วก็ช่วยเย็บชายกางเกงยีนให้ด้วยสิ..."

"เธอเห็นฉันเป็นคนใช้ที่กินนอนอยู่ด้วยกันหรือไง ตอนนี้พวกเราไม่มีลูกก็ยังไม่เท่าไร แต่หลังจากนี้จะลำบากนะ"

"ก็ฉันทำงานบ้านไม่เก่งมาแต่ไหนแต่ไร ใช้จักรเย็บผ้าก็ไม่เป็น"

"เริ่มเรียนรู้จากการรีดผ้าหรือพับผ้าก่อนก็ได้ เอาเป็นว่าวันอาทิตย์นี้พวกเรามาลองด้วยกัน ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามมาได้เลย ฉันจะช่วยสอนเอง"

มิซึกิยิ้มโล่งใจ "น่าฟังพาสมกับที่เป็นคุณฮิโรชิ ฉันรักคุณที่สุดเลย"

"อย่ามาแกล้งยอหน่อยเลย" ชายหนุ่มเกาศีระชะพลางเดินกลับไปทีโต๊ะอาหาร "ไมรู้ว่าหอดะวันจะเปิดให้คนทั่วไปเข้าชมเมื่อไร มันอยู่แถวนี้เองอยากลองแวะไปดูจัง ถ้าเริ่มขายตัวเมื่อไรต้องรีบไปซื้อ"

"อ้อ พุดถึงเรื่องนั้น" มิซึกิหุบใบปลิวแผ่นหนึ่งออกมาจากลิ้นชักในครัว "คุณดูนี่สิ"

"อะไรเหรอ" เขารีบใบปลิวมาอ่านดู "ทุกท่านที่ตอบคำถามถูกจะได้รับบัตรเชิญไปร่วมทัวร์ภายในหอดะวัน..."

"น่าสนใจดีนะะ ถึงรอบประชาชนทั่วไปจะเริ่มช่วงเดือนพฤศจิกายนโน้นแต่อย่างน้อยลองร่วมสนุกดูก็ช่วยประหยัดค่าตัวไปได้"

"ถ้ามิซึกิช่วยตั้งใจทำงานบ้านคงช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายได้มากกว่าเยอะ"

ฮิโรชิอ่านคำถามบนใบปลิว 'จงเติมอักษรที่เหมาะสมลงในช่องว่าง แต่ทั้งหมดต้องเป็นอักษรเดียวกัน... □□ × 1000 = □'

ผู้เป็นภรรยาพลันยิ้มแล้วยื่นเศษกระดาษให้ "ฉันนึกคำตอบออกแล้วล่ะ"

"จริงเหรอ" เขาหลุบมองเศษกระดาษ

26 แป้มคดีพิศวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 12

บนนั้นเขียนว่า '10 x 1000 = หมี่น'

อิโรชิบินเอื่อมๆ "กติกากบอกว่าทั้งหมดต้องเป็นอักษรเดียวกันไม่ใช่เธอที่สำคัญเธอเล่นใส่ทั้งตัวเลขกับตัวอักษร ไม่มีทางถูกหรอก"

"อ้าวเธอ...ฉันไม่ทันสังเกต อุตส่าห์คิดว่าจะได้ตัวฟรี"

"ถ้าอย่างนั้นสู้ขยันทำงานแล้วเก็บเงินซื้อตัวยังเข้าท่ากว่า ฉันขออาบน้ำก่อนนะ"

"ได้สิ แต่ช่วยล้างอ่างอาบน้ำให้ก่อนได้ไหม"

เขาพึมพำอย่างอ่อนใจ "ยังไม่ได้ล้างอีกเธอ..."

ไฮโร อิโรชิเงยมองรินตะ ริโกะ "ฟังผมเล่าแบบนี้อาจเข้าใจว่าภรรยาผมเป็นคนไม่เอาไหนและนิสัยเอาแต่ใจ แต่เปล่าเลยครับ เธออุตส่าห์ทำงานพาร์ทไทม์ที่โรงเรียนเตรียมอนุบาลของเมืองลือตะ เพื่อสมทบกับเงินเดือนอันน้อยนิดของผม"

ริโกะพยักหน้าด้วยความทึ่ง "ถ้าอย่างนั้นเธอคงเหนื่อยจากงานเหมือนกันสินะคะ แต่เธอไม่ได้ทำงานเป็นครูใช่ไหม"

"เปล่าครับ เธอเป็นแคพนักงานพาร์ทไทม์ที่ เป็นผู้ช่วยครูอีกที... ใช้งานสองกะ กะละสองชั่วโมง กะเช้าคือเจ็ดโมงครึ่งถึงเก้าโมงครึ่ง แล้วก็กะเย็นคือสี่โมงครึ่งถึงหกโมงครึ่ง"

"เธองานยุ่งน่าดู"

"งานหนักกว่าที่คิดมากเลยครับ ช่วงแรกผมแอบแวะไปดูช่วงวันหยุดบริษัท เห็นเธอทำงานหนักคู้มค่าจ้างถึงจะแค่วันที่ชั่วโมงก็เถอะ พอเธอกลับถึงบ้านเลยหมดแรง ต้องจับหลับจนเวลาอาหารค่ำ"

ยูโตะยิ้มให้ "มีน้ำล่ะเธอถึงได้ตั้งใจที่คุณสามีช่วยทำอาหารให้"

อิโรชิผุดยิ้มรับ "ผมเองเหนื่อยไม่แพ้กันเพราะต้องนั่งรถไฟสายฮันคิวจากสถานีทาการะซึเกะกลับมาที่บ้าน แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ คดีมันเกิดขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังดูข่าว NHK..."

คดี

เจ็ดโมงกว่า มิซึกิรับประทานอาหารเช้าเสร็จและเป็นฝ่ายออกจากบ้านก่อนเช่นเคย เธอมุ่งหน้าไปยังโรงเรียนเตรียมอนุบาลซึ่งทำงานพาร์ทไทม์อยู่ ฝ่ายอิโรชิยังมีเวลานั่งอ่านหนังสือพิมพ์สบายๆ อีกราวหนึ่งชั่วโมง รอสักแปดโมงค่อยออกเดินทางไปยังสถานีคิตะเซ็นริกิได้ โชคดีที่มันเป็นสถานีต้นทาง ขึ้นรถไฟเวลาไหนก็ได้

แต่วันนั้นอิโรชิค้นอ่านหนังสือพิมพ์เพลินและเอาแต่ครุ่นคิดปริศนาเมื่อวาน ถ้าทำได้ก็อยากไขคำตอบเพื่อเข้าไปทิวรี่หอคอยฟรีๆ

เมื่อคืนเขาหลับสนิท สมองจึงปลอดโปร่ง ความเป็นไปได้หนึ่งผุดขึ้นในหัว อักษรที่จะเติมลงในช่องว่างใช้อักษรภาษาอังกฤษก็น่าจะได้

หลังจากนั้นเขาใช้เวลาไม่กี่วินาทีก็ได้คำตอบ m นั่นเอง mm (มิลลิเมตร)
 $\times 1000 = m$ (เมตร)

อิโรชิพลันลึงโลด รีบคว้าไปรษณียบัตรขึ้นมาเขียนคำตอบและข้อมูลติดต่อลงไป

ชายหนุ่มจำได้ว่าหน้าทางเข้าฝั่งตะวันตกของสถานีรถไฟฟ้ามหานครมีตู้ไปรษณีย์อยู่ แต่อยากรีบไปส่งเดี๋ยวนี้เลยมากกว่า ว่าแล้วเขาจึงคว้าไปรษณียบัตร

แล้วออกจากบ้าน นำมันไปส่งที่ทำการไปรษณีย์ในละแวกนั้น

เขาส่งไปรษณียบัตรเสร็จแล้วและยังมีเวลาเหลือเฟือก่อนจะขึ้นรถไฟ ขาจึงพาเดินไปยังสวนอนุสรณ์โดยไม่ต้องคิด เพราะอยากไปเห็นหอดตะวันตก ซึ่งยังเปิดรับเฉพาะแขกพิเศษแม้จากระยะไกลก็ยังมีดี

สวนสาธารณะซึ่งสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่เคยจัดงานนิทรรศการนานาชาติ มีอาณาเขตกว้างใหญ่มาก มองไปก็เห็นสนามหญ้าสุดลูกหูลูกตา รวมถึงสนาม กีฬา อุปรณ์กีฬาและหอศิลป์ ค่าเข้าสำหรับผู้ใหญ่คือสองร้อยห้าสิบเยน แต่ขณะนี้ยังเข้าไปไม่ได้เพราะสวนเปิดตั้งแต่เก้าโมงครึ่งเป็นต้นไป เขาจึง เข้าไปดูหอดตะวันตกใกล้ๆ ไม่ได้

มันเป็นหอคอยขนาดมหึมาจมองจากที่ไกลก็เห็น แต่ถ้าทำได้เขาอยาก เข้าไปมองให้ใกล้ที่สุดจากด้านหน้าด้วย ดังนั้นน่าจะต้องเดินไปทางสถานี โมโนเรลสวนอนุสรณ์ฝั่งประตูหน้า

ว่าแล้วฮิโรชิจึงเดินตามทางเข้าอ้อมสวนอนุสรณ์ ขึ้นสะพานลอยและ เริ่มมองเห็นบริเวณหน้าสถานีอันเงียบเหงา ประตูด้านหน้าสวนยังปิดอยู่ ช่องจำหน่ายตั๋วก็ยังไม่เปิด เขาจึงมองข้ามประตูรั้วไปยังด้านในสวน

หอดตะวันตกตั้งตระหง่านอยู่ด้านหลังเนินหญ้าเตี้ยๆ รูปลักษณะยังแปลกตา ตามเคย แต่อย่างน้อยก็ดูเหมือนกำลังผายสองมือต้อนรับฮิโรชิซึ่งน่าจะตอบ ปริศนาถูก บันไดวนเชื่อมจากปลายแขนขวาสู่พื้นด้านล่าง รัยขณะนี้เขามัก เหลือบมองหอดตะวันตกเป็นบางครั้งในช่วงเดินทางไปกลับที่ทำงาน แต่ไม่ยัก เห็นว่ามีกรตติตั้งบันไดเพิ่มด้วย

ฮิโรชิยื่นมองภาพนี้อยู่ชั่วครู่ ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงผู้หญิงหวีดร้อง จากระยะไกล

เสียงเบามากจนชวนเข้าใจว่าตัวเองหูฟาด ทว่าสายตาดำลันเห็นคนสองคน กำลังยื้อยุดกันอยู่บนทางเท้าซึ่งทอดยาวริมเนินหญ้า

ชายหนุ่มหันไปมองแล้วถึงกับตะลึง หญิงสาวคนหนึ่งถูกจุกกระชาก แต่ยังไม่ยอมชินตัว ชุดที่สวมอยู่คู้่นตา มันคือเสื้อคลุมสตรีที่ภรรยาสวม ตอนออกจากบ้าน นั่นต้องเป็นมิซึกิแน่นอน

"ปล่อยนะ! คิดจะพาฉันไปที่ไหน" เสียงตะโกนของภรรยาดังเข้ามา
อิโรชิ

ผู้ที่พยายามดึงตัวเธอไปคือชายในชุดเครื่องแบบคล้ายตำรวจ รูปร่าง
ใหญ่บึกบึน อายุไม่แน่ชัด เจ้าตัวยังคงพยายามดึงเธอข้ามเนินไปโดยไม่ตอบ
คำถาม

"มิซึกิ!" อิโรชิตะโกนเรียก แต่ทั้งคู่ยังยื้อยุดอยู่อย่างนั้น อาจเพราะ
เขายืนอยู่ใต้ลมจึงได้ยินเสียงฝ้ายตรงข้าม ขณะที่เสียงตัวเองส่งไปไม่ถึง
ทั้งคู่หายไปหลังเนิน อิโรชิรีบลงสะพานลอยและวิ่งไปตามทางเท้าเลียบ
รั้วเหล็ก แต่สวนอนุสรณ์ซึ่งกว้างใหญ่นี้วิ่งไปมุมไหนก็มองเห็นไม่ถึงใจกลางสวน
เนินหญ้าเมื่อครู่คล้ายยิ่งไกลห่างออกไปทุกที ทศนวิสัยถูกบดบังด้วยแมงไม้
จนเรามองไม่เห็นสวนด้านใน

ในที่สุดเขาก็วิ่งจนเจอประตูเล็กๆ สำหรับเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะซึ่งอยู่
คนละจุดกับประตูสำหรับบุคคลทั่วไป

ชายวัยสี่สิบกว่ายืนอยู่ที่นั่นโดยสวมเครื่องแบบเหมือนชายคนเมื่อครู่
ที่ดึงตัวมิซึกิไป บนอกเสื้อปักข้อความว่าบริษัทรักษาความปลอดภัยทั่วอาณาจักร
แปลว่าชายคนนั้นคือเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

อิโรชิวิ่งหอบไปร้องเรียนกับชายหน้าประตู "ภรรยาผมอยู่ข้างใน"

"หือ?" อีกฝ่ายนี้หัวหน้า "สวนยังไม่เปิดนะครับ"

"ผมรู้ครับ แต่เมื่อกี้เธออยู่ในนั้น ถูกเพื่อนร่วมงานของคุณดึงตัวอยู่"

"ดึงตัวเธอ...แปลว่าภรรยาคุณอยู่ในสวนแล้วเธอครับ เข้าไปได้ยังไม
แล้วเข้าไปทำไม"

"ผมจะไปรู้ได้ยังไง ถ้ามันเป็นการบุกรุกก็ขอโทษด้วย แต่ปกติภรรยาผม
ไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนี้ ดังนั้นช่วยอย่าถือสาหรือเอาไปแจ้งความเลย
ผมจะสอบถามเหตุผลและอธิบายให้เธอเข้าใจเองว่าไม่ควรชี้ิ้วเข้าไปอีก"

"ใจเย็นก่อนนะครับ ผมยังไม่ได้รับการติดต่อเลยว่ามีผู้บุกรุก...รอสักครู่
ครับ ผมจะตรวจสอบเดี๋ยวนี้"

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยติดต่อผ่านวิทยุสื่อสาร "เรียกศูนย์บัญชาการ

30 แป้มคดีพิศวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 12

ทางนี้พบบุคคลภายนอกเข้ามาแจ้งว่าภรรยาของเขาบุกเข้าไปในสวน และถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยดักตัวไว้ เปลี่ยน"

เสียงตอบรับแม้มีคลื่นแทรกแต่ก็ดังมาถึงหูอิโรซ้อย่างชัดเจน "ศูนย์บัญชาการไม่พบเหตุผิดปกติแบบนั้นเลย เปลี่ยน"

เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ว่าุ่น เขาจึงรีบปฏิเสธ "เป็นไปได้หรือ! ผมเห็นกับตาตัวเอง ผู้ชายคนนั้นรูปร่างใหญ่แชนล่า...สวมเครื่องแบบเหมือนคุณเลย"

ที่ว่าฝ่ายตรงข้ามได้ยื่นแล้วยิ่งซักสีหน้า "คุณพูดถึงใครครับ ทีมงานผมไม่มีคนรูปร่างใหญ่แบบนั้นหรือ"

"ไม่มีหรือ แต่ผมเห็น..."

"เจ้าหน้าที่ที่ถูกส่งมาประจำที่นี่จะเลือกเฉพาะคนที่รูปร่างหน้าตาไม่สร้างความหวาดกลัวให้ผู้เยี่ยมชม บริษัทผมมีคนที่หุ่นเหมือนนักมวยปล้ำอยู่หรือ แต่ถูกส่งไปที่อื่นแทน ดังนั้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำสวนอนุสรณ์นี้เลยมีแต่คนรูปร่างแบบผม"

อิโรซู้สึกเย็นยะเยือกราวกับเส้นเลือดกลายเป็นน้ำแข็ง

ภรรยาถูกชายแปลกหน้าลักพาตัว แถมยังจุดเข้าไปในสวนสาธารณะต่อหน้าต่อตา

เขาจะมัวเสียเวลาไม่ได้แล้ว ชายหนุ่มตัดสินใจวิ่งอ้อมสวน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมองตามอย่างเย็นชาแต่อิโรซึไม่สนใจ ต่อให้ถูกแจ้งความว่าเป็นบุคคลน่าสงสัยก็ช่าง ในเมื่อคนร้ายสวมรอยเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย การที่คนพวกนั้นจะระแวงระวังมากขึ้นย่อมเป็นเรื่องดีกว่า

ทางเข้ายังปลอดภัยตามเคย อีกฟากของรั้วเหล็กก็เช่นกัน

อิโรซึไม่ลังเลอีกแล้ว เขาพุ่งไปหารั้ว กระโดดให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้วเกาะเอาไว้ เขาเลิกเล่นกีฬาไปตั้งแต่สมัยมัธยมต้นแต่กำลังแขนขายังไม่ตก จึงปีนรั้วข้ามไปยังฝั่งสวนได้สำเร็จ

ที่นี่เป็นสวนกว้าง แต่ชายหนุ่มพอรู้จักเส้นทางเพราะเพิ่งมาเดินเล่นกับภรรยาเมื่อหลายเดือนก่อน

เขาเริ่มจากวิ่งไปตามแนวทางเดินที่ตัดผ่านหมู่ไม้ ซึ่งมีหอดะวันตั้ง

ตระหง่านอยู่เบื้องหลัง ชายหนุ่มตั้งหน้าตั้งตารวังไปยังมุมเดียวกับที่มีชื่อกฎ
จุดเข้าไป

ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงฝีเท้า ฮิโรชิจะหยุดวิ่งแล้วหลบหลังเงาไม้ เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยในเครื่องแบบกำลังเดินตระเวนทั่วสวน ทั้งหมดเป็น
ชายสูงอายุและร่างเล็กตรงกับที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเมื่อครู่บอก
หากมีชายร่างใหญ่ย่อมสะดุดตา

ภรรยาเขาอยู่ที่ไหน...ฮิโรชิพยายามสะกดความร้อนรนขณะเข้าไปใกล้
หอดตะวันตกเล็กน้อย

ความทรงจำสมัยมาเที่ยวสวนเมื่อคราวก่อนผุดขึ้น สนามหญ้ากว้าง
ด้านหน้าหอดตะวันตกเป็นเขตหวงห้าม ผู้มาเที่ยวสวนจึงเดินได้เฉพาะบนเส้นทาง
ที่จัดไว้

บริเวณตีนหอคอยถูกล้อมรอบด้วยร่องซึ่งติดตั้งราวจับเอาไว้ ร่อง
ดังกล่าวไม่มีน้ำแต่เขาจำได้ว่ามันลึกพอสมควร

ทว่าปัญหาคือตอนนั้นเขาไม่ทันใส่ใจว่าทางเข้าหอคอยอยู่ตรงไหน
ตอนนี้จึงนึกไม่ออกและจำเป็นต้องมองหาด้วยตัวเอง

ฮิโรชิเข้าไปใกล้ด้านหลังหอคอย และลอบสังเกตการณ์อยู่ด้านหลังเงาไม้

รถบรรทุกขนาดเล็กสองคันจอดอยู่ คาดว่าเป็นพวกพนักงานทำ
ความสะอาดหรือตรวจสอบสภาพเพราะวันนี้ก็มีการต้อนรับแขกพิเศษเช่นกัน
บนร่องรอบหอคอยมีสะพานและบันไดไม้ติดตั้งอยู่ชั่วคราวเพื่อให้ปีนลงไปยัง
ด้านล่างได้ ด้านข้างแขวนผ้าเอาไว้เขียนว่า 'เปิดให้ประชาชนทั่วไปเข้าชมตั้งแต่
ต้นเดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไป' แสดงว่านั่นน่าจะเป็นเส้นทางที่เชื่อมสู่ประตู
ทางเข้า

ขณะนี้ไม่ใช่เวลาเปิดสวนจึงแทบไม่มีแว้วเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
บริเวณหอคอย เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินป่วนเปื้อนแฉวนนั้นชั่วคราวก่อนจะหายไป
ตามทางเดิน พนักงานทำความสะอาดก็คงยังไม่เข้ามา

ฮิโรชิรู้ว่าเป็นโอกาสดีที่จะเข้าไปตรวจสอบข้างใน ว่าแล้วจึงวิ่งออกไป
ข้ามสะพานชั่วคราวและลงบันไดไปในร่อง

ทางเข้าอยู่ด้านหลังของหอคอย ฮีโรซึรู้สึกผิดคาคที่มันเป็นแค่ประตูบานคู่ที่ทำจากแผ่นไม้เปลือยพาดต่อกันในแนวนอนเท่านั้นเอง ช่างเป็นประตูแบบง่ายๆ ผิดกับภาพลักษณ์ภายนอกหอคอย บางทีมันอาจเพิ่งถูกติดตั้งหลังเสร็จงานนิทรรศการนานาชาติ

ขณะนี้ประตูเปิดอยู่ครึ่งบาน ฮีโรซึจึงค่อยๆ ย่องเข้าไป

ภายในหอคอยมีลักษณะไม่ต่างจากที่เห็นทางโทรทัศน์เมื่อคืน ดวงไฟก็ส่องสว่าง ผนังเป็นลายเกล็ดปลาสีแดงเข้ม ต้นไม้แห้งชีวิตตั้งเด่นอยู่ด้านหน้าบันไดเลื่อนอยู่เลยผนังฝั่งตรงข้ามเป็นแนวซิกแซก ขณะนี้บันไดเลื่อนทำงานอยู่เสียงของมันดังก้องท่ามกลางความเงียบ

การตกแต่งภายในใช้สีส้มแสดตาตุ่มแล้วนำเวียนหัว แต่ฮีโรซึพยายามกวาดมองรอบๆ

ไม่มีคนอยู่เลย ไม่มีกระแทกเสียงฝีเท้าหรือพูดคุย พื้นที่ภายในซึ่งเปิดโล่งผิดคาค จนมองเห็นได้ทุกซอกทุกมุม ไม่น่าจะพาใครมาซ่อนได้...

ขณะครุ่นคิด เสียงหวีดร้องก็ดังมาจากด้านบน

ชายหนุ่มสะดุ้งรีบเงยมอง เห็นมิซึกิชะโงกตัวลงมาจากราวจับของจุดพักบันไดจุดที่สี่นับจากด้านล่าง สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความหวาดกลัว สองมือโบกไปมาอย่างรุนแรงเพื่อขอความช่วยเหลือ

ฮีโรซึมองไม่เห็นว่ชายร่างใหญ่ยืนอยู่ด้วยหรือไม่ แต่ตัดสินใจรีบวิ่งไปหา "มิซึกิ! ฉันจะไปช่วยเดี๋ยวนี้แหละ"

ชายหนุ่มวิ่งขึ้นบันได ตอนดูโทรทัศน์เมื่อคืนเขาไม่ทันสังเกตเลยว่าบันไดเลื่อนที่มีแต่บันไดขึ้น ไม่มีบันไดลง เส้นทางจึงบังคับให้ขึ้นขึ้นบนเท่านั้น เขาหักเลี้ยวที่จุดพักบันไดจุดที่สองแล้ววิ่งขึ้นต่อ

งานศิลปะบนกิ่งของต้นไม้แห้งชีวิตมีขนาดไม่ใหญ่นัก ตัวบันไดเลื่อนและจุดพักบันไดถูกออกแบบให้ลอยอยู่กลางอากาศ กล่าวคือภายในหอคอยโล่งนี้ไม่มีผนังมาดบังสายตา แม้ตลอดช่วงที่ชายหนุ่มอยู่บนบันไดเลื่อนจะมองไม่เห็นด้านบน แต่ตอนหักเลี้ยวที่จุดพักบันไดก็ยังมองเห็นขึ้นไปได้ ดังนั้นฮีโรซึจะรู้ทันทีหากมีคนปีนเบียดอยู่บนชั้นบนซึ่งขณะนี้ยังไม่ปรากฏ

วีแววดังกล่าว มิซึกิน่าจะยังอยู่ตรงจุดพักบันไดที่สี่ เขาขอให้มันเป็นแบบนี้
บันไดเลื่อนเคลื่อนตัวรวดเร็วพอสมควร แต่จะมัวอ้อยอิ่งไม่ได้
อิโรซิดัดสินใจวิ่งสุดฝีเท้า หักเลี้ยวที่จุดพักบันไดที่สาม วิ่งต่อขึ้นไปจนถึง
จุดพักบันไดที่สี่จนได้

มิซึกิไม่อยู่ที่นั่น

เสียงซึ่งมีพื้นที่คับแคบนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากแจกันโบราณสูงราว
หนึ่งเมตรครึ่งและโซฟายาวสำหรับนั่งพักได้สามคน

แจกันใบนั้นปากกว้าง ขนาดพอให้คนเข้าไปนั่งคุกคู้ได้หนึ่งคน แต่
อิโรซิดองส้อมองและพบว่ามันว่างเปล่า

โซฟาตั้งอยู่บนขาเปลือย ใต้โซฟามีช่องพอให้คนนอนซ่อนตัวได้ ทว่า
ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น เบาะนั่งและพนักพิงค่อนข้างบางจนซ่อนคนไม่มิด

บางทีมิซึกิอาจขึ้นไปข้างบนแล้ว อิโรซิจำเริญ รืบขึ้นบันไดเลื่อนตัว
ที่ห้าจนไปถึงที่จุดพักบันไดที่ห้า ที่นั่นก็ไม่พบมิซึกิอีก เขาลองสำรวจช่องว่าง
ระหว่างราวจับด้านหลังสิ่งจัดแสดงซึ่งอยู่ตรงมุม แต่ไม่พบใครอีกเช่นเคย
ถัดจากนี้คือบันไดเลื่อนที่หกซึ่งเชื่อมสู่ระเบียงลอยฟ้า อิโรซิดัดสินใจ
ขึ้นไปต่อ

บนระเบียงกว้างราวห้าเมตรซึ่งเชื่อมแขนทั้งสองข้างของหอคอยใน
แนวนอนไม่มีของจัดแสดงและไม่มีเสาสักต้น มีเพียงชายคนหนึ่งยืนอยู่ เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยสูงวัยรูปร่างผอมยื่นมองมาอย่างประหลาดใจ

เจ้าหน้าที่ถามงงๆ "คุณเป็นใครครับ"

อิโรซิดอยระวังตัว แอบชำเลืองมองผ่านราวจับลงไปด้านล่างเป็นระยะ
เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครลงไปชั้นหนึ่ง

เขาตอบคำถามอีกฝ่ายโดยไม่เงยหน้า "คุณเห็นภรรยาผมขึ้นมา
ด้านบนไหมครับ"

"หืม? ไม่เลยครับ ผมยืนอยู่ตรงนี้ตลอดแต่ไม่เจอใครเลย... ประตูทางออก
ข้างหน้านั้นก็ปิดตายอยู่ด้วย"

"แต่เมื่อกี้เธออยู่ตรงจุดพักบันไดที่สี่จริงๆ นะครับ บันไดนี้พาขึ้นอย่างเดียว

34 แพ้มคตีพิทวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 12

ตั้งนั้นเธอน่าจะขึ้นมابนนี่ลี"

โชคดีที่อีโรชีสวมชุดสูทอยู่ เจ้าหน้าทีรักษาความปลอดภัยจึงให้
ความร่วมมือเต็มที่โดยเข้าใจว่าเขาเป็นผู้เกี่ยวข้องกับหอคอย "จุดพักบันไดตรง
ชั้นสี่เหรอครับ อยากรองลงไปตรวจสอบดูไหม"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)